

عنوان مقاله:

قرار نظارت قضایی در حقوق ایران و افغانستان

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی علوم انسانی و مطالعات مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

هدایت اله رسولی - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، واحد افغانستان، دانشگاه پیام نور، افغانستان

نریمان فاخری - دانشیار و عضو هیات علمی گروه حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه پیام نور، واحد افغانستان

حسن حبیبی - عضو هیات علمی گروه حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه پیام نور، واحد افغانستان

خلاصه مقاله:

در حقوق ایران چنانچه متهم از اجرای قرار نظارت قضایی که توأم با قرار تأمین صادر شده است، تخلف کند، به استناد ماده ۲۵۴ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب سال ۱۳۹۲ قرار نظارت لغو و قرار تأمین، تشدید میشود و در صورت تخلف متهم از اجرای قرار نظارت مستقل، قرار صادره به قرار تأمین متناسب تبدیل میشود. این پژوهش با روش تحلیلی توصیفی با عنوان قرار نظارت قضایی در حقوق ایران و افغانستان صورت پذیرفته است. در قانون ایران علاوه بر بازپرس، قاضی دادگاه نیز میتواند در جرایم تعزیری درجه های «هفت و هشت» قرار نظارت قضایی صادر کند. صدور این قرار اختیاری و تکمیلی بوده و علاوه بر صدور قرار تأمین، متناسب با جرم ارتكابی برای مدت معین صادر میشود. در جرایم تعزیری درجه های هفت و هشت در صورت ارایه تضمین لازم برای جبران خسارت وارده، مقام قضایی میتواند فقط قرار نظارت قضایی صادر کند. در کشور افغانستان، قرارهای نظارت قضایی قرارهای تأمین غیر از بازداشت موقت هستند و هدف از پیش بینی آنها تنوع بخشیدن به قرارهای تأمین و افزایش گزینه های پیش روی بازپرس برای کاستن از موارد توسل به قرار بازداشت موقت است. در حقوق کیفری افغانستان و نیز احکام فقهی درباره بازداشت موقت، اصل برائت پذیرفته شده است، اما از آثار آن طفره رفته و نسبت به آن بی توجهی شده است و به صورت بسیار کلی بیان شده است؛ در سیستم حقوق جزای افغانستان، بر اساس قانون اجرائات، قانون قرار بازداشت موقت و تمدید آن بیان شده؛ ولی هیچ اشاره ای به ضوابط، شرایط و اصول حاکم بر بازداشت نشده است.

کلمات کلیدی:

قرار، نظارت قضایی، تحقیقات مقدماتی، حقوق ایران، حقوق افغانستان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1233533>

